

Ormanlar Yanarken İnsanlıkta Ölüyor

— safdeha · 08 Temmuz 2021

Kurumuş otlara bir kibrit çaldım,
İçtiğim sigarayı yol kenarına saldım
yahut mangalı söndürmeyi unuttum
Yanmaya başladı koca orman, çatırdaması ağıt.
Gencecik delikanlıydı, yemyeşil ve kokulu
Sayemde karanlığa büründü
Ölümün ruhunda süründü
Bir anda kül oldu binlerce ton kağıt!

Bir ağaç, insan gibi yıllarca büyüyor ve boy atıyor orman olabilmek için. Toprak ana gök suyundan-sütünden aldığı sıvıyla besliyor, sabırla... Yel her esişinde ninni söylüyor, gencecik yapraklarına! Orman kolayına olmuyor, ne kadar çok emek istiyor. Üstelik verdiği oksijen ile, kendisi yaşarken insanlığı da yaşıyor. Biliyorsunuz işte, yetiştir kargayı oysun gözünü misali, yaşattığı insanlık ona ihanet edip, yakıp yıkıyor. Savaşlarda bombalar yağdıran zalim gibi, yaşanmış şehirleri yerle bir ediyor.

Orman kaç kişiye nasip ki, yaşarken. içindeki pınarları, nehirleri, şelaleleri... Doyumsuz bitki örtüsü ve onların meyveleri... Hani içindeki hayvana özeniyorum. Keşke onlar gibi yesem, içsem, her yeşiline bansa gözlerim...Ne sınavları var, ne de yaşama hakkını elinden alan, biz insanlara cennet gibi görünüyor. Bir tür hayal edip, öldükten sonra kavuşmak nasip olursa dediğimiz. Sanki onlar ruhlarını verdikten sonra tamamen yok olduklarına sanki bir hediye gibi...Lakin içimizdeki hainin biri onların bu cennetini kıskanıyor ve sorgusuz sualsiz cehennemini sunuyor, çıkardığı yangınlar ile...

Kız sevmiş işte, gönül bu demiyor. Baba vermemde vermem kızımı bu çulsuza diyor. Elinde silahı, kapısında kaçmasın diye muhafızı... Kızının turşusunu kuruyor. Ölmeyi göze alan Hekimoğlu, savaşıyor sevdiğine ulaşmak adına. Lakin bu zulme ne yapabilir ki... Onlarca kurşun giriyor başına, onlarca ateş gibi atılan ormana... Yanıyor, küle dönüyor. Kızda elinde bir kuruş sıkıyor başına...Orman yanıyor ve yok oluyor. Sevdalara izin verilmiyor. Özgürce yaşayan ağaçlara, yaratanın sanatı gibi bakılmıyor artık. Ağlayan rüzgar, kalan üç beş yaprakla savruluyor.Toprak simsiyah... Başına karalar bağlıyor. Çöl oluyor zamanla... Her aşığın kaçtığı, sığındığı... Teselli bulduğu liman gibi geleni başına basıyor.

Ormanlar yaşadıkça, kıyamet kopar mı? Ormanı koruyan insan yaşarsa, kalplerde aşk ölür mü? Orman varsa, tertemiz su da vardır... İnsanın yaşamasına, kötülüğü unutmamasına vesile yeşillik. Onu kim yıkar, yuvasını darmadağın eder... Onun şeytanı da var demek ki! İnsanlığı yaşatmayacak ya, kendine kul edecek ya... Kulları elinde kibriti yakıyor sonra da ormanı cayır cayır... Allah onların belasını versin. Tüm insanlığı öldürmüş gibiler nihayetinde!

İnsanlığı öldürmeyin... Ormanları yaşatın, çoğaltın!

Saffet Kuramaz